

Repertoriumnummer 2023 /
Datum van uitspraak 11 oktober 2023
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

☐ Mededeelbaar aan de
ontvanger

Tussenarrest

- Aanstelling deskundige
- Bijzondere rol

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8M
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

S.P.I.E. BVBA, (thans BV), met maatschappelijke zetel gevestigd te [België], met ondernemingsnummer [...],
appellante,

vertegenwoordigd door mr. W.J. in eigen naam en loco mr. V.F.O., advocaat te [Antwerpen]

tegen het vonnis van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen van 20 december 2019, met rolnummer A/17/08428

tegen

L.L. S.P.A., (vennootschap naar Italiaans recht), met maatschappelijke zetel gevestigd te [Italië], ingeschreven in het handelsregister te [Italië] onder het nummer [...],
geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mr. S.R., advocaat te [Sint-Stevens-Woluwe]

I. De antecedenten en de vorderingen

1.

Duidelijkheidshalve herneemt het Hof de voorgaanden, zoals reeds weergegeven in het tussenarrest van 9 februari 2022.

1.1.

Appellante, BVBA S.P.I.E. (hierna: BVBA S.P.), is een vennootschap die diverse goederen importeert en ze vervolgens verdeelt, voornamelijk op de Belgische markt.

Geïntimeerde, L.L. S.P.A. (hierna: L. S.P.A.), is naar eigen zeggen een gerenommeerde Italiaanse branderij van koffie. Zij is opgericht in [...] en distribueert over de ganse wereld koffiebonen, koffiemachines en koffiecapsules.

1.2.

Sinds 1992 verdeelt BVBA S.P., ook producten die L. S.P.A. produceert.

L. S.P.A. betwist niet dat dit gebeurde in het kader van een zekere exclusiviteit. In hun conclusies lijken partijen het er niet volledig over eens hoe ver die exclusiviteit gold.

L. S.P.A. wijst op volgende beperkingen:

- het ging enkel over het territorium België, later uitgebreid met Nederland,
- het ging enkel over een welbepaalde doelgroep (klantenkring/sector), namelijk private en publieke collectiviteiten, en Horeca,
- het ging enkel over welbepaalde producten, meer bepaald:
 - o automatische distributiemachines van het type 1011— 101 GOLD,
 - o capsules FAP met welbepaalde koffie

L. S.P.A. benoemt dit gamma als het [E.P.] gamma.

BVBA S.P., stelt dat zij alle doelgroepen in haar exclusiviteit had, met uitzondering van de doelgroep 'thuisgebruik'.

Partijen hebben ter zitting in eerste aanleg verklaard dat zij menen dat die omschrijving van het gamma verschilt, maar partijen daar wel hetzelfde bedoelen.

1.3.

De samenwerking tussen L. S.P.A. en BVBA S.P., verliep aanvankelijk niet rechtstreeks. Tussen hen beiden was er nog een andere vennootschap, de vennootschap naar Frans recht D.E.S. (hierna: D.).

In 2008 heeft L. S.P.A. haar distributienetwerk gewijzigd. D. werd enkel nog distributeur voor Frankrijk.

De subdistributeurs van D. werden elk voor hun territorium rechtstreeks distributeur van L. S.P.A.

D. lichtte de herstructurering toe op een vergadering van 18 september 2008 en bevestigde dit per brief van 29 oktober 2008. Zij kondigde toen aan dat het bestaande contract zou lopen tot en met 30 april 2009 of later zo er geen akkoord kon worden bereikt over een nieuwe overeenkomst.

L. S.P.A. benadrukt dat dit voor elk van die distributeurs heeft geleid tot een nieuwe geschreven distributieovereenkomst.

Enkel met BVBA S.P. is het niet gelukt om tot een akkoord te komen. Dat was volgens L. S.P.A. enkel te wijten aan BVBA S.P. die aanspraken maakte op exclusiviteit voor een segment waarin zij nooit de exclusiviteit had genoten.

Het gevolg daarvan was onder meer dat partijen twistten of en welke bepalingen van de geschreven overeenkomst tussen BVBA S.P. en D. nog gelden in de relatie tussen hen beiden.

De discussie over de omvang van de exclusieve rechten van BVBA S.P. bleef ook na 1 mei 2009 bestaan. Het leidde tot diverse brieven over en weer.

Een van de topics daarbij was het zogenaamde '[L.B.] gamma'. L. S.P.A. meent dat BVBA S.P. wel het recht had die producten te verdelen, maar dan wel op niet-exclusieve basis. Zij was niet akkoord om de exclusiviteit die BVBA S.P. al had, verder uit te breiden.

Voor BVBA S.P. lijkt het dan weer duidelijk dat het [L.B.] gamma een vervanging is voor het [E.P.] gamma waarvoor zij exclusiviteit genoot.

1.4.

Partijen ruzieden ook over het gebruik van het merk.

BVBA S.P. had diverse domeinnamen met vermelding van L. S.P.A. merken geregistreerd. L. S.P.A. stelde dat het contract dit verbood en maande BVBA S.P. op 30 november 2006 aan om de domeinnamen over te dragen.

BVBA S.P. was daartoe niet bereid omdat zij naar eigen zeggen zwaar had geïnvesteerd in de registratie en het beheer van de domeinnamen en bijhorende websites.

L. S.P.A. vroeg BVBA S.P. de domeinnamen en websites gratis over te dragen. Zij zou wel tolereren dat BVBA S.P. een eigen website aanmaakte, evenwel zonder verwijzing naar de merken van L. S.P.A. Anderzijds zou L. S.P.A. op haar eigen websites wel BVBA S.P. vermelden als distributeur.

Voor BVBA S.P. was onderhandelen enkel mogelijk mits zij op de website van L. S.P.A. zou worden vermeld als 'exclusief distributeur'. Dat was voor BVBA S.P. noodzakelijk, ook al omdat zij zich in haar exclusiviteit ondergraven voelde. L. S.P.A. gaf volgens haar immers systematisch distributierechten aan concurrenten voor (nieuwe) productgamma's. Bovendien zouden die concurrenten vaak betere prijzen hebben gekregen om dezelfde

producten (niet-exclusief) te verdelen. Omdat zij naar eigen zeggen anders niet kon standhouden, registreerde zij na de ingebrekestelling van 2006 nog twee bijkomende domeinnamen / websites.

1.5.

In de periode, 2016-2017 voelde BVBA S.P. zich onder druk gezet omdat L. S.P.A. bepaalde nieuwe commerciële voorwaarden oplegde.

Het ging volgens appellante onder meer om:

- de verplichting minimale hoeveelheden te bestellen,
- betalingsvoorwaarden,
- weigeringen om bestellingen uit te voeren om vervolgens die klanten rechtstreeks te leveren,
- weigering tot tussenkomst voor gebrekkige producten

L. S.P.A. hernam in 2017 ook haar vraag om de domeinnamen over te dragen. Uiteindelijk startte zij drie dossiers op bij Cepani en dat in mei 2017.

1.6.

L. S.P.A. wachtte het einde van die procedure niet af en zegde op 12 juli 2017 de distributie-overeenkomst op om te eindigen op 31 december 2017.

De derde-beslisser van Cepani oordeelde inmiddels op 1 september 2017:

'Rekening houdende dat de Domeinhouder de Domeinnamen reeds vele jaren gebruikte, en een domeinnaam zelfs voor bijna 17 jaar, komt de derde beslisser tot de bevinding dat de Domeinnaamhouder toch nog enig rechtmatig belang kon doen gelden. Het is duidelijk dat partijen betrokken zijn in een serieus geschil en dat hun langdurige relatie weldra zal eindigen aangezien de Distributieovereenkomst werd beëindigd met ingang vanaf 1 januari 2018. Het kan zijn dat de domeinnaamhouder niet in de mogelijkheid verkeert om de domeinnaam L..be' te behouden alsook de andere domeinnamen, maar het lijkt op dit tijdstip onredelijk om de CEPANI-procedure te gebruiken om de overdracht van de domeinnamen te bekomen alvorens de Distributieovereenkomst effectief tot een einde is gekomen.'

De beslissing werd bevestigd in beroep op 6 november 2017.

1.7.

Op het ogenblik dat de distributieovereenkomst effectief was beëindigd, heeft L. S.P.A. vervolgens een procedure ingeleid voor de stakingsrechter in Brussel.

De stakingsrechter oordeelde op 15 november 2018 dat BVBA S.P. niet langer gebruik mocht maken van de L. S.P.A. merken. De stakingsrechter beval echter niet de overdracht van de domeinnamen en oordeelde dat deze maatregel niet kan ingewilligd worden in het kader van een stakingsvordering.

L. S.P.A. stelt dat BVBA S.P. pas op 4 januari 2019 ophield de domeinnamen te gebruiken.

BVBA S.P. weigert vooralsnog de domeinnamen over te dragen.

Inmiddels werd dit vonnis bevestigd bij arrest van het Hof van beroep te Brussel van 28 oktober 2019.

1.8.

L. S.P.A. meende dat BVBA S.P. ook het stakingsbevel niet naleefde.

Zij liet op 29 maart 2019 een bevel tot betalen betekenen voor een bedrag van € 65.019,50. Dat was het bedrag aan dwangsommen dat volgens L. S.P.A. was verbeurd.

L. S.P.A. liet ook op 30 april 2019 beslag onder derden leggen bij NV [B.P.F.]

Op 25 juni 2019 oordeelde de beslagrechter van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen, dat de sommen niet verbeurd waren. Dit oordeel werd bevestigd bij arrest van dit Hof van 30 juni 2020.

1.9.

Na dit arrest heeft geïntimeerde appellante opnieuw in gebreke gesteld om de overdracht van de domeinnamen te bekomen, doch zonder resultaat.

Geïntimeerde startte vervolgens een nieuwe procedure bij de voorzitter van de Ondernemingsrechtbank te Antwerpen op grond van een schending van artikel XII.22 WER. Deze vordering werd door de voorzitter bij vonnis van 16 december 2020 afgewezen, op analoge gronden als deze waarop de Cepina derde beslissers hun afwijzing hadden gebaseerd. Ook tegen dit vonnis heeft geïntimeerde hoger beroep ingesteld. Deze procedure is hangende voor dit Hof. Er werd een tussenarrest uitgesproken op 8 juni 2022 waarbij de vraag gesteld werd naar mogelijke aanhangigheid gezien de tegenvordering van huidig geïntimeerde in huidige procedure tot overdracht van 7 domeinnamen.

Bij officieel schrijven van 12 januari 2021 heeft de raadsman van geïntimeerde een minnelijk regelingsvoorstel geformuleerd inzake de overdracht van de domeinnamen. Appellante reageerde hier niet op en bleef vasthouden aan haar weigering tot overdracht.

1.10

Volgens geïntimeerde is appellante tijdens de uitvoering van de distributieovereenkomst de L. S.P.A.- producten beginnen aan te kopen via derden (parallel import). Ook na het einde van de distributieovereenkomst zou appellante dit gewoon blijven verder doen.

2.

Bij exploit van 19 oktober 2017 liet appellante geïntimeerde dagvaarden.

In conclusies vorderde appellante als volgt:

“Zich bevoegd te verklaren;

I. HOOFDVORDERING

De vorderingen van BVBA S.P. ontvankelijk en gegrond te horen verklaren;

A. Dienvolgens:

1. Te horen bevestigen dat een redelijke opzegtermijn in casu 36 maanden bedroeg en bijgevolg L. S.P.A. conform artikel X.36 WER te horen veroordelen om een opzeg vervangende vergoeding te betalen aan BVBA S.P. ten belope van 36 maanden gemiddelde semi-bruto winst (berekend op de jaren 2014, 2015 en 2016), voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding maar in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intresten vanaf 12 juli 2017 en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding;

2. L. S.P.A. conform artikel X.37 WER te horen veroordelen om een cliënteelvergoeding te betalen aan BVBA S.P. ten belope van 24 maanden gemiddelde semi-bruto winst (berekend op de jaren 2014, 2015 en 2016), voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, maar in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf 12 juli 2017 en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding;

3. L. S.P.A. conform artikel X.37 WER te horen veroordelen tot een vergoeding wegens rouwgeld en investeringen, voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het

geding, in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf 12 juli 2017 en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding; en

4. L. S.P.A. conform artikel 1134 BW te horen veroordelen tot een schadevergoeding wegens contractuele fouten door L. S.P.A., voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf elke inbreuk en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding.

5. L. S.P.A. te horen veroordelen tot terugname van de resterende stock van L. S.P.A.-producten van BVBA S.P., voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf elke inbreuk en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding.

B. Desgevallend, een gerechtsdeskundige aan te stellen, met de volgende zending:

“De gemiddelde semi-bruto winst van BVBA S.P. (die voor 100% aan de L. S.P.A.-producten is gewijd), gebaseerd op de boekhouding voor de jaren 2014, 2015 en 2016, te berekenen;

De feiten en bedragen te onderzoeken, op basis waarvan BVBA S.P. een vergoeding voor rouwgeld en gemaakte investeringen eist, op basis van diens boekhouding en administratieve informatie;

De bedragen te begroten van de schade n.a.v. de feiten, op basis waarvan BVBA S.P. een vergoeding eist voor contractuele inbreuken;

De waarde van de resterende stock van L. S.P.A.-producten van BVBA S.P. te begroten;

De bedragen te begroten van de schade n.a.v. de schade door de stopzetting van de L. S.P.A. coffeeshop te Antwerpen van BVBA S.P. (inclusief huur-verbrekingsvergoeding, ontslag personeel,);

Alle nuttige vragen van partijen te beantwoorden;

Te pogen een minnelijke regeling tussen partijen te bewerkstelligen.”

II. DE TEGENVORDERING:

De tegenvordering van L. S.P.A. onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.

Wat betreft de beweerde merkinbreuken minstens, de uitspraak daarover te willen opschorten tot de eerst gevatte rechter daarover een uitspraak heeft gedaan (met gezag van gewijsde) en in voorkomend geval BVBA S.P. de kans te geven om daarover bijkomend te kunnen concluderen.

III. IN IEDER GEVAL:

L. S.P.A. te horen veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 180,00 EUR.

Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, niettegenstaande elk verhaal en zonder kantonnement.”

3.

Geïntimeerde vorderde in eerste aanleg:

“In hoofdorde:

Zich zonder rechtsmacht te verklaren.

Ondergeschikt, zich zonder rechtsmacht te verklaren voor alle andere vorderingen dan deze die betrekking hebben op de eenzijdige beëindiging van de alleenverkoopconcessie.

In ondergeschikte orde:

Ten gronde:

- In hoofdorde: Frans recht toepasselijk te verklaren op de Distributieovereenkomst en eiseres bevelen tot bewijs van haar vorderingen naar Frans recht.

- Ondergeschikt: Frans recht toepasselijk te verklaren op de Distributieovereenkomst voor wat betreft alle andere vorderingen dan deze die betrekking hebben op de eenzijdige beëindiging van de alleenverkoop-concessie en eiseres bevelen tot bewijs van die vorderingen naar Frans recht.

- Meer ondergeschikt:

o Te zeggen voor recht dat de toegekende opzeggingstermijn van (bijna) zes maanden redelijk is, en dienvolgens de vordering tot toekenning van een vervangende opzeggingsvergoeding af te wijzen als ongegrond, minstens deze sterk te reduceren.

o De vordering tot billijke bijkomende vergoeding af te wijzen als ongegrond, minstens deze sterk te reduceren.

o De vorderingen tot schadevergoeding wegens contractuele inbreuken, en tot overname van de stock (indien de rechtbank rechtsmacht heeft, en deze vordering niet naar Frans recht moet beoordeeld worden, quod non), af te wijzen als ongegrond en de tegenvordering wegens contractuele inbreuken/verbreking gegrond te verklaren.

Eiseres te veroordelen tot een (vervangende) schadevergoeding van 6 maanden gemiddelde semi-bruto winst (2016/2017) en een gerechtsdeskundige aan te stellen voor begroting.

o De vordering tot aanstelling van een gerechtsdeskundige af te wijzen en eiseres te bevelen om bewijzen en cijfers voor te leggen.

Wat de tegenvordering betreft:

De tegenvordering van concludante (geïntimeerde) ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens te verklaren dat het tussen te komen vonnis geldt als toelating om de overdracht bij [D.B.] van de volgende domeinnamen aan L. S.P.A. uit te voeren: “L.be”; “L.blue.be”; “L.capsules.be”; “L.coffee.be”; “L.concept.be”; “L.shop.be”; “shopL.be”;

In elk geval:

- Eiseres te horen veroordelen tot de gerechtskosten, daaronder inbegrepen, de dagvaardingskosten en de rechtsplegingsvergoeding, voorlopig begroot op 1.440 EUR;
- Het vonnis uitvoerbaar te horen verklaren bij voorraad, niettegenstaande elk verhaal, zonder borgstelling, en met uitsluiting van het vermogen tot kantonnement.”

4.

Bij vonnis van 20 december 2019 heeft de Ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen als volgt geoordeeld:

“- Zij verklaart zich zonder rechtsmacht om te oordelen over volgende vorderingen:

- o De hoofdvordering wegens contractuele wanprestatie;
- o De hoofdvordering wegens overname van de stock;
- o De hoofdvordering in betaling van een schadevergoeding wegens sluiting van de winkel;
- o De hoofdvordering wegens beëindiging van de contractuele relatie voor zover die betrekking heeft op distributie buiten België;
- o De tegenvordering in overdracht van domeinnamen;
- o De tegenvordering wegens contractuele wanprestatie;

- Zij verklaart de hoofdvordering van BVBA S.P. toelaatbaar en ongegrond voor zover zij strekt tot:

- o Betaling van een opzegvervangende vergoeding
- o Betaling van een billijke bijkomende vergoeding uit hoofde van cliënteelvergoeding
- o Betaling van een billijke bijkomende vergoeding uit hoofde van investeringen en rouwgeld

- Zij verwerpt alle andere en strijdige middelen als niet ter zake dienen,
- Zij verwijst BVBA S.P. in de kosten van het geding, die worden begroot op de rechtsplegingsvergoeding van 180,00 EUR,
- De voorlopige tenuitvoerlegging vloeit voort uit artikel 1397 Ger.”

5.

Tegen dit vonnis stelde appellante hoger beroep in door middel van een verzoekschrift neergelegd op 4 september 2020.

Het vonnis werd betekend op 6 augustus 2020. Het hoger beroep is tijdig en ontvankelijk.

6.

Bij tussenarrest van 9 februari 2022 oordeelde het Hof als volgt:

“Het Hof verklaart het hoger beroep alvast deels gegrond en hervormt het vonnis a quo alvast gedeeltelijk, en opnieuw rechtdoende:

Het Hof zegt voor recht dat in de mondelinge commerciële relatie die sedert 1 mei 2009 ontstond tussen appellante en geïntimeerde geen arbitragebeding overeengekomen werd.

Het hof heropent alvorens verder recht te doen de debatten gelet op hetgeen overwogen werd in het motiverend gedeelte van dit arrest (..)”.

Het hof verleende vervolgens nieuwe conclusietermijnen.

7.

Appellante verzoekt het Hof na heropening der debatten:

Het hoger beroep toelaatbaar en gegrond te verklaren, dienvolgens omwille van de grieven hiervoor aangehaald, de bestreden beslissing te hervormen in al haar onderdelen en opnieuw recht te doen als volgt:

I. HOOFDVORDERING

De vorderingen van BVBA S.P. ontvankelijk en gegrond te horen verklaren;

A. Dienvolgens:

1. Te horen bevestigen dat een redelijke opzegtermijn in casu 36 maanden bedroeg en bijgevolg L. S.P.A. conform artikel X.36 WER te horen veroordelen om een opzeg vervangende vergoeding te betalen aan BVBA S.P. ten belope van 36 maanden (min 5,5 maand) gemiddelde semi-bruto winst (berekend op de jaren 2014, 2015 en 2016), voorlopig begroot op 1.817.070,04 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding maar in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intresten vanaf 12 juli 2017 en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding;
2. L. S.P.A. conform artikel X.37 WER te horen veroordelen om een cliënteel-vergoeding te betalen aan BVBA S.P. ten belope van 24 maanden gemiddelde semi-bruto winst (berekend op de jaren 2014, 2015 en 2016), voorlopig begroot op 1.429.825,61 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, maar in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf 12 juli 2017 en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding;
3. L. S.P.A. conform artikel 1134 BW te horen veroordelen tot een schadevergoeding wegens contractuele fouten door L. S.P.A., voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf elke inbreuk en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding.
4. L. S.P.A. te horen veroordelen tot terugname van de resterende stock van L. S.P.A.-producten van BVBA S.P., voorlopig begroot op 1 EUR, te vermeerderen in de loop van het geding, in ieder geval vermeerderd met de wettelijke intrest vanaf elke inbreuk en gerechtelijke intresten vanaf dagvaarding.

B. Desgevallend, een gerechtsdeskundige aan te stellen, met de volgende zending:

“De gemiddelde semi-bruto winst van BVBA S.P. (die voor 100% aan de L. S.P.A.-producten is gewijd), gebaseerd op de boekhouding voor de jaren 2014, 2015 en 2016, te berekenen en hierbij een onderscheid te maken tussen de verkopen van het [E.P.] gamma en het [B.] gamma;

De feiten en bedragen te onderzoeken, op basis waarvan BVBA S.P. een vergoeding voor rouwgeld en gemaakte investeringen eist, op basis van diens boekhouding en administratieve informatie;

De bedragen te begroten van de schade n.a.v. de feiten, op basis waarvan BVBA S.P. een vergoeding eist voor contractuele inbreuken;

De waarde van de resterende stock van L. S.P.A.-producten van BVBA S.P. te begroten;

De bedragen te begroten van de schade n.a.v. de schade door de stopzetting van de L. S.P.A. coffeeshop te Antwerpen van BVBA S.P. (inclusief huurverbrekingsvergoeding, ontslag personeel,);

Alle nuttige vragen van partijen te beantwoorden;

Te pogen een minnelijke regeling tussen partijen te bewerkstelligen.”

II. IN IEDER GEVAL:

L. S.P.A. alleszins te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de wettelijke voorziene rechtsplegingsvergoeding overeenkomst artikel 1022 Ger.W. op heden begroot als volgt:

- RPV eerste aanleg: 180,00 EUR
- RPV hoger beroep: 18.000,00 EUR
- Dagvaardingskosten: 1.955,90 EUR
- Registratierechten: P.M.
- Rolrechten: P.M.”

8.

Geïntimeerde verzoekt het Hof na heropening der debatten:

“Akte te verlenen dat geïntimeerde zich naar de wijsheid van het Hof gedraagt betreffende de exceptie van rechtsmacht.

Akte te verlenen dat geïntimeerde zich naar de wijsheid van het Hof gedraagt betreffende de exceptie van onbevoegdheid.

Indien het Hof oordeelt dat het rechtsmacht heeft en bevoegd is om te oordelen over de vordering betrekking hebbend op de eenzijdige beëindiging van de alleenverkoopconcessie:

o te zeggen voor recht, zoals de eerste rechter, dat de toegekende opzeggingstermijn van (bijna) zes maanden redelijk is, en dienvolgens de vordering tot toekenning van een vervangende opzeggingsvergoeding af te wijzen als ongegrond (en zodoende het hoger beroep van appellante op dit punt, indien ontvankelijk, ongegrond te verklaren), minstens deze sterk te reduceren.

o De vordering tot billijke bijkomende vergoeding, zoals de eerste rechter, af te wijzen als ongegrond (en zodoende het hoger beroep van appellante op dit punt, indien ontvankelijk, ongegrond te verklaren), minstens deze sterk te reduceren.

o De vorderingen tot schadevergoeding wegens contractuele inbreuken af te wijzen als ongegrond.

o De vordering tot aanstelling van een gerechtsdeskundige af te wijzen en Appellante te bevelen om bewijzen en cijfers voor te leggen in toepassing van artikel 877 Ger.W..

Wat de tegenvordering betreft:

Het incidenteel hoger beroep van geïntimeerde tegen de uitspraak van de eerste rechter, in zoverre deze zich zonder rechtsmacht verklaarde voor kennisname van de tegenvordering betrekking hebbend op overdracht van de domeinnamen, ontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens te verklaren dat het tussen te komen arrest geldt als toelating om de overdracht bij [D.B.] van de volgende domeinnamen aan L. S.P.A. uit te voeren: “L.be”; “L.blue.be”; “L.capsules.be”; “L.coffee.be”; “L.concept.be”; “L.shop.be”; “shopL.be”;

De tegenvordering van geïntimeerde tot betaling van een (vervangende) schadevergoeding wegens contractuele inbreuken/verbreking ontvankelijk en gegrond te verklaren, en Appellante te veroordelen tot een vervangende schadevergoeding van 6 maanden gemiddelde semi-bruto winst (2016/2017) en een deskundige aan te stellen voor de begroting ervan.

In elk geval:

- Appellante te horen veroordelen tot de gerechtskosten, zowel in eerste aanleg als in hoger beroep;

Kosten:

RPV: EA 1.440,00 EUR

HB 21.000,00 EUR.”

II. Verdere Beoordeling

Over het verzoek tot heropening der debatten.

1.

Geïntimeerde heeft op 3 oktober 2023 een verzoekschrift tot heropening der debatten neergelegd in toepassing van artikel 772 Gerechtelijk Wetboek.

Geïntimeerde houdt voor dat zij heeft moeten vaststellen dat appellante de domeinnaam L.be heel recent (9 en/of 18 september 2023) heeft overgedragen aan een Nederlandse firma, waarbij deze domeinnaam thans te koop zou aangeboden worden voor 9.200 USD.

Volgens geïntimeerde is dit een nieuw stuk of feit van overwegend belang zodat de debatten dienen heropend te worden en de partijen de gelegenheid dienen te krijgen om hierover conclusies uit te wisselen.

2.

Artikel 772 Gerechtelijk Wetboek luidt als volgt:

“ Indien een verschijnende partij gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang ontdekt, kan zij, zolang het vonnis niet uitgesproken is, de heropening van de debatten vragen.”

Nu in huidige procedure de tegenvordering inzake de overdracht van de domeinnamen met akkoord van partijen naar de rol wordt verzonden (cfr infra), aangezien de vordering inzake overdracht van de domeinnamen het voorwerp uitmaakt van een aparte procedure, gekend bij dit Hof onder rolnummer 2021 AR 509, bestaat er geen reden om een heropening der debatten te bevelen. Het nieuwe door geïntimeerde bijgebrachte stuk is niet van overwegend belang in huidige procedure.

Het verzoek tot heropening der debatten wordt dan ook ongegrond verklaard.

Over de rechtsmacht/bevoegdheid van de Belgische rechtbank.

3.

Bij tussenarrest van 9 februari 2022 oordeelde het hof dat geen akkoord over arbitrage kon afgeleid worden uit de briefwisseling over dit twistpunt.

Geïntimeerde stelde in haar ontwerpovereenkomst immers de bevoegdheid van Italiaanse rechtbanken voor, terwijl appellante de bevoegdheid van Belgische rechtbanken voorstelde. De ‘bevoegde rechtbank’ was bijgevolg één van de discussiepunten tijdens de onderhandelingen over een nieuwe overeenkomst. Bovendien achtte dit Hof arbitrage in Frankrijk onlogisch omdat er geen link meer is met Frankrijk nu er in mei 2009 een mondelinge overeenkomst tot stand gekomen is en dit rechtstreeks tussen een Italiaanse en een Belgische vennootschap.

Gelet op deze uitspraak, gedraagt geïntimeerde zich naar de wijsheid van het Hof betreffende de exceptie van rechtsmacht en de exceptie van bevoegdheid.

4.

De eerste rechter en dit Hof als appelrechter hebben inderdaad rechtsmacht en bevoegdheid om over het geschil te oordelen.

Gelet op het feit dat het Hof heeft geoordeeld dat de samenwerking tussen BVBA S.P. en L. S.P.A. voortvloeit uit een mondelinge distributieovereenkomst, dient de rechtsmacht van de Belgische rechtbank te worden beoordeeld aan de hand van de Brussel I bis (Verordening Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (ook Brussel I bis genoemd)).

Bij gebrek aan gerechtskeuze stelt de Brussel I bis Verordening in haar artikel 7 b) dat het gerecht bevoegd is van de plaats van de uitvoering van de verbintenis die aan de eis ten grondslag ligt. In casu is dat België aangezien de mondelinge distributieovereenkomst wordt uitgevoerd in België.

De bevoegdheid van de Belgische rechtbanken staat derhalve niet meer ter discussie.

Over het toepasselijk recht.

5.

In dezelfde zin moet eveneens vastgesteld worden dat uit de briefwisseling tussen geïntimeerde en appellante geen akkoord kan afgeleid worden over het discussiepunt betreffende ‘toepasselijk recht’ op de mondelinge overeenkomst die tot stand is gekomen in mei 2009.

Uit de briefwisseling blijkt immers dat ook ‘toepasselijk recht’ een discussiepunt betrof tussen de partijen, waar dient vastgesteld te worden dat appellante als ‘onmisbare additieve clause’ Belgisch recht heeft aangeduid, terwijl geïntimeerde in haar ontwerpovereenkomst verwees naar Italiaans recht.

Uiteindelijk bereikten partijen ook over dit discussiepunt geen akkoord, zodat geconcludeerd moet worden dat partijen in hun mondelinge overeenkomst van 1 mei 2009 geen (duidelijke) rechtskeuze hebben gemaakt.

Geïntimeerde gedraagt zich om die reden in conclusies naar de wijsheid van het Hof op dit punt.

6.

Ter zitting brengt het Hof ambtshalve de vraag in het debat welke recht in casu van toepassing is (op het geheel van de vorderingen van appellante en op de tegenvorderingen van geïntimeerde).

Beide partijen verklaren ter zitting akkoord te zijn dat het geschil dient beslecht te worden met toepassing van het Belgisch recht.

Het Hof past bijgevolg het Belgisch recht toe.

Louter ten overvloede merkt het Hof het volgende op;

Gelet op het feit dat het Hof heeft geoordeeld dat de samenwerking tussen BVBA S.P. en L. S.P.A. voortvloeit uit een mondelinge distributieovereenkomst, dient de toepasselijkheid van het Belgische recht te worden beoordeeld aan de hand van de Rome I Verordening (Verordening (EG) nr. 593/2008 van het Europees parlement en de Raad van 17 juni 2008, inzake het recht dat van toepassing is uit verbintenissen uit overeenkomsten (Rome I)).

Bij gebrek aan rechtskeuze bepaalt de Rome I verordening in haar artikel 4, f) dat, “de distributieovereenkomst wordt beheerst door het recht van het land waar de distributeur zijn gewone verblijfplaats heeft.” Het staat met andere woorden niet ter discussie dat het Belgisch recht in casu moet worden toegepast, nu de gewone verblijfplaats van appellante als distributeur in België is.

Het Belgisch recht is m.a.w. van toepassing op alle vorderingen van appellante die hieronder aan bod komen: (i) de opzegvervangende vergoeding (ii) de billijke bijkomende vergoeding (iii) de schadevergoeding wegens contractuele fouten en (iv) de terugname van de stock.

Voor zover er sprake is van een concessie in de zin van art. X.35 WER (voorheen art. art. 1 § 1 van de wet van 27 juli 1961) zal het Hof de opzegvervangende vergoeding alsmede de billijke bijkomende vergoedingen beoordelen op basis van de bepalingen van de Alleenverkoopwet (wet van 27 juli 1961 betreffende eenzijdige beëindiging van de voor onbepaalde tijd verleende concessie van alleenverkoop, thans titel 3 van Boek X van het Wetboek van economisch recht). De bepalingen van de Alleenverkoopwet blijven immers van toepassing, niettegenstaande hiermee strijdige overeenkomsten, op de verkoopconcessies verleend vóór de opheffing van deze wet op 31 mei 2014 (zie art. 14, 10, § 3 wet 2 april 2014 houdende invoering van Boek X "Handelsagentuurovereenkomsten, commerciële samenwerkingsovereenkomsten en verkoopconcessies" in het Wetboek van economisch recht en art. 1 KB 4 april 2014).

Vermits de handelsrelatie tussen BVBA S.P. en L. S.P.A. een aanvang heeft genomen in 1992 met een juridische wijziging in 2009 moet de betwisting strikt genomen beslecht worden op grond van de Alleenverkoopwet, die *ratione temporis* nog van toepassing is. Beide partijen verwijzen echter naar de bepalingen van boek X, titel 3 WER. Deze bepalingen komen

inhoudelijk overeen met de bepalingen van de Alleenverkoopwet, zodat het Hof verder zal verwijzen naar de bepalingen van het WER.

De andere vorderingen van appellante (schadevergoeding wegens contractuele fouten en terugname van de stock) zullen beoordeeld worden op grond van het temporeel toepasselijk gemeen recht (oud B.W.)

De toepasselijkheid van het Belgisch recht staat dus niet meer ter discussie, ook niet wat betreft de tegenvorderingen nu partijen akkoord gingen dat het volledig geschil beheerst wordt door het Belgisch recht.

Over de hoofdvorderingen van appellante

Over de redelijke opzeggingstermijn/ de opzegvervangende vergoeding in de zin van art. X.36 WER

7.

Appellante maakt, op basis van artikel X.36 WER, aanspraak op een redelijke opzeggingstermijn van 36 maanden, waarna appellante zelf de reeds door haar genoten opzegtermijn van 5,5 maanden in mindering brengt zodat zij nog een saldo vordert van 30,5 maanden. De door haar genoten brutowinst zou, volgens de berekening van haar boekhouder, voor deze periode € 1.817.070,04 bedragen, rekening houdend met de referentieperiode van 2016, 2015 en 2014. In ondergeschikte orde vordert zij om de aanstelling van een gerechtsdeskundige.

8.

Conform artikel X.36 WER, heeft appellante recht op een “redelijke opzegtermijn”. Dit artikel luidt:

“Een voor onbepaalde tijd verleende, aan deze titel onderworpen verkoopconcessie kan, behalve bij grove tekortkoming van een van de partijen aan haar verplichtingen, niet worden beëindigd dan met een redelijke opzeggingstermijn of een billijke vergoeding die door partijen worden bepaald bij de opzegging van het contract.

Zijn partijen het niet eens, dan doet de rechter uitspraak naar billijkheid, eventueel met inachtneming van de gebruiken.”

Teneinde de beoordeling te kunnen maken, of er een redelijke opzeggingstermijn werd gegeven, dient een redelijke opzeggingstermijn voldoende lang te zijn om een gelijkwaardige bron van inkomsten te vinden. Het doel van de wetgever bestaat er immers in om de concessiehouder: “de nodige tijd te geven om zijn activiteiten te heroriënteren opdat de beëindiging van de concessie niet tot haar ondergang zou leiden”. (Cass. 10 februari 2005, TBH 2005, 922.). Het Hof onderschrijft deze rechtspraak.

9.

Geïntimeerde is van oordeel dat de door appellante gevorderde opzeggingstermijn van 36 maanden niet verantwoord en excessief is.

Volgens geïntimeerde heeft zij de distributieovereenkomst beëindigd omwille van de erg deloyale houding gedurende vele jaren van appellante in verband met het gebruik van de L. S.P.A. merken en domeinnamen en de sterk dalende omzet sinds 2011.

Geïntimeerde merkt op dat zij desondanks appellante nog een redelijke opzeggingstermijn toegekend heeft van bijna zes maanden hetgeen in de gegeven omstandigheden volgens haar meer dan redelijk is.

Voorts verwijt geïntimeerde appellante dat zij zich voor de L. S.P.A. producten tijdens de duur van de overeenkomst reeds bevoorraade bij derden en zij zich nog steeds bevoorraadt bij andere leden van het distributienetwerk.

Volgens geïntimeerde beging appellante, naast een inbreuk op artikel 4.12 van de distributieovereenkomst (misbruik van het merkenrecht), gedurende al die tijd ook een inbreuk op artikel 4.05 van de distributieovereenkomst, dat appellante verplichtte om de contractproducten uitsluitend van geïntimeerde af te nemen.

Geïntimeerde meent dat er sprake is van grove tekortkomingen in hoofde van appellante in de zin van artikel X.39 WER, minstens op grond van artikel 1184 oud B.W., die een onmiddellijke ontbinding van de overeenkomst verantwoordden.

Geïntimeerde is van oordeel dat geen bijkomende opzegvervangende vergoeding verschuldigd is. Gelet op de grote tekortkomingen conform artikel X.39 WER in hoofde van appellante is het, gelet op de verbreking, volgens geïntimeerde, veeleer appellante die een schadevergoeding aan haar verschuldigd is.

Geïntimeerde stelt hiervoor een tegenvordering in.

10.

Geïntimeerde houdt voor dat zij de distributieovereenkomst heeft beëindigd omwille van (i) de erg deloyale houding gedurende vele jaren van appellante i.v.m. het gebruik van de L. S.P.A. merken en domeinnamen en (ii) de sterk dalende omzet sinds 2011.

Terecht stelt appellante dat, zodra één van beide contractspartijen de overeenkomst heeft beëindigd en daarbij een opzeggingstermijn heeft gebruikt, hij zich daarna niet meer kan beroepen op vermeende grove tekortkomingen om deze beëindiging te rechtvaardigen. Het toekennen van een (zelfs korte) opzeggingstermijn is onverenigbaar met de aard van de grove tekortkoming.

Aangezien geïntimeerde bij de beëindiging in een opzeggingstermijn van 5,5 maanden voorzag, kan zij zich achteraf niet beroepen op grove tekortkomingen (zonder nieuwe gebeurtenissen in te roepen) teneinde zich aan zijn plichten voortspruitend uit artikel X.36 en X.37 WER te onttrekken.

De stelling van geïntimeerde dat appellante geen recht zou hebben op een opzegvervangende vergoeding gelet op haar grove tekortkomingen is niet correct: geïntimeerde heeft nooit de onmiddellijke beëindiging van de overeenkomst ingeroepen op grond van grove fouten van appellante, noch voor de opzegtermijn, noch tijdens de duur van de opzeggingstermijn.

Er is bijgevolg geen sprake van een onmiddellijke beëindiging ingeroepen op grond van grove fouten in de zin van art. X.39 WER. Er is enkel sprake van een beëindiging met toekenning van een opzeggingstermijn.

11.

Louter volledigheidshalve merkt het Hof op dat de aantijgingen van geïntimeerde ten opzichte van appellante, zoals in conclusies geformuleerd, inhoudende dat er sprake zou zijn van tekortkomingen in hoofde van appellante, onterecht zijn.

De eerste rechter meent, samen met geïntimeerde, dat appellante de daling in omzet niet kan verklaren.

Met appellante is het Hof van oordeel dat de daling van de omzet minstens deels te wijten is aan de commerciële strategie van geïntimeerde zelf. Sinds de discussie tussen partijen omtrent de domeinnamen, namelijk toen appellante te kennen gaf om de domeinnamen niet zomaar aan geïntimeerde te willen overdragen, is de relatie tussen partijen verzuurd en maakt appellante het aannemelijk dat zij minder commerciële opportuniteiten ontving van geïntimeerde.

Zo werd de indruk gewekt dat appellante niet langer een officiële verdeler was van L. S.P.A. producten aangezien de naam en gegevens van appellante en van de coffeeshop werden weggehaald van de website. De concurrent van appellante, V., werd echter wel vermeld als invoerder van het [E.P.] gamma.

Bovendien lanceerde geïntimeerde het product gamma “[A.M.M.]” dat geïntimeerde weigerde aan appellante te verkopen, terwijl concurrenten dit wel kregen (V. en S.).

De daling van de omzet is wel een criterium waarmee rekening zal worden gehouden om de duur van de redelijke opzeggingstermijn te bepalen maar vormt geen grove tekortkoming die de beëindiging van de overeenkomst rechtvaardigde.

Wat betreft de discussie omtrent de domeinnamen verwijst het Hof naar de procedures voor CEPINA. Tot twee maal toe werd appellante in het gelijk gesteld en besloot CEPINA dat BVBA S.P. wel degelijk een legitiem belang had om de domeinnamen te gebruiken.

Appellante was bijgevolg geenszins juridisch verplicht om deze domeinnamen zomaar over te dragen aan geïntimeerde. Zoals uit het feitenrelaas blijkt was appellante wel bereid om hierover in gesprek te gaan met geïntimeerde, die echter een kosteloze overdracht wenste. Terecht stelt appellante dat het niet is omdat geïntimeerde haar zin niet kreeg dat appellante zich hierdoor heeft schuldig gemaakt aan een grove tekortkoming van de distributieovereenkomst. Ook de weigering van appellante tot overdracht van de domeinnamen vormt geen grove tekortkoming.

Ook ten onrechte verwijt geïntimeerde aan appellante een inbreuk op artikel 4.05 van de overeenkomst, hetwelk appellante volgens geïntimeerde verplichtte om de contractgoederen uitsluitend van haar af te nemen. Terecht stelt appellante dat dit Hof bij tussenarrest van 9 februari 2022 geoordeeld heeft dat er tussen partijen sedert 1 mei 2009 een mondelinge distributieovereenkomst ontstond. Artikel 4.05 van de overeenkomst is met andere woorden niet meer van toepassing zodat het bewuste artikel niet tegensprekelijk is aan appellante. Ook op dit punt is er bijgevolg geen sprake van een tekortkoming in hoofde van appellante.

12.

Bij tussenarrest oordeelde het Hof dat het element waarover partijen wél overeenstemming hebben bereikt is dat de commerciële relatie op mondelinge wijze zou worden verdergezet, waarbij de distributierechten m.b.t. de oorspronkelijke overeenkomst die golden sedert 1992 werden verdergezet.

Terecht leidt geïntimeerde hieruit het volgende af betreffende de inhoud van de nieuwe mondelinge distributieovereenkomst van 2009. De distributierechten m.b.t. de oorspronkelijke overeenkomst die golden sedert 1992 betekent concreet (artikel 3 distributieovereenkomst) de ‘exclusieve distributierechten’ in België en Nederland (Territorium) van het ‘[E.P.]’ gamma (Product) aan de ‘private en publieke collectiviteiten, HORECA’ (Klantenkring). Het exclusieve karakter van alle andere marktsegmenten (zoals de producten ‘[L.B.]’ en ‘[A.M.M.]’) was en bleef een discussiepunt tussen partijen. Aangezien partijen geen akkoord vonden over de uitbreiding van de exclusieve distributierechten m.b.t.

deze marktsegmenten, maakt deze uitbreiding bijgevolg geen deel uit van de mondelinge distributieovereenkomst van 1 mei 2009.

De (nieuwe) stelling van appellante dat zij m.b.t. de [L.B.] producten misschien geen exclusiviteit genoot (wat ze dus uitdrukkelijk toegeeft) maar wel een quasi-exclusiviteit, wordt terecht door geïntimeerde betwist. Indien appellante dit voorhoudt, moet ze dit aantonen aan de hand van cijfers (d.w.z. bewijs dat de 'concessiehouder nagenoeg alle producten waarop de overeenkomst slaat in het concessiegebied verkoopt'; zie, Art. X.35, 2° WER). Appellante onderneemt (ook in hoger beroep) hiertoe zelfs geen poging. Aan de hand van de cijfers die geïntimeerde zelf bijbrengt in voetnoot 13, pagina 31 van haar syntheseconclusie maakt zij het aannemelijk dat appellante geenszins over een quasi-exclusiviteit genoot voor [L.B.] producten op het Belgisch territorium.

In hoger beroep argumenteert appellante verder dat, als het Hof het bewijs van quasi-exclusiviteit voor de '[L.B.] concessie' niet zou aanvaarden, zij minstens meent te kunnen aantonen dat de [L.B.] gamma concessie onderworpen was aan boek X, titel 3 van het WER krachten artikel X.35, lid 3 WER omdat de uitbating van de [L.B.] gamma concessie gekoppeld was aan belangrijke verplichtingen, te weten het aanleggen van een stock van producten, de opleiding van het personeel, de bevordering van de verkoop van die producten door ze in de toonzaal uit te stallen en door er reclame voor te maken) en de verplichting om voor het onderhoud van die producten te zorgen.

Ook deze (ondergeschikte) stelling van appellante wordt niet aangetoond. Appellante toont niet aan dat geïntimeerde de genoemde verplichtingen zou hebben opgelegd voor het [L.B.] gamma. Ze legt zelfs geen begin van bewijs voor van deze (betwiste) stelling. Verder toont appellante niet aan waarom dit zware verplichtingen zouden zijn zoals bedoeld in artikel X.35, lid 3 WER. Terecht verdedigt geïntimeerde dat iedere dealer een stock aanlegt en zijn personeel opleidt hetgeen tot de normale bedrijfsvoering van iedere verkoper van producten behoort, net zoals het verzorgen van een onderhoudsdienst na verkoop.

De alleenverkoopovereenkomst heeft besluitend bijgevolg enkel betrekking op de [E.P.] producten.

13.

Teneinde in abstracto te kunnen beoordelen wat redelijk is, worden een aantal criteria gehanteerd, waaruit kan worden afgeleid welke opzeggingstermijn redelijk is. De volgende criteria worden doorgaans in aanmerking genomen:

- de duur van de contractuele relatie
- de omvang van het aansprakelijkheidsgebied

- het belang van de concessie in de totale activiteit
- de gedane investeringen
- de specificiteit en moeilijke vervangbaarheid van de producten voorwerp van de concessie
- de bekendheid van het product
- de (evolutie) van de omzet.

Hierbij wordt ook rekening gehouden met het gegeven of de concessiehouder na de opzegging van de overeenkomst voldoende inspanningen gedaan heeft om de overeenkomst nog verder uit te voeren en om zich te heroriënteren.

14.

Partijen twisten vooreerst over de duur van de contractuele relatie en relevantie van de duur als criterium voor berekening van de opzeggingstermijn.

Volgens geïntimeerde betreft de duur van de samenwerking slechts 9 jaar (vanaf 1 mei 2009), terwijl appellante van oordeel is dat er sprake is van een contractuele relatie van meer dan 25 jaar (vanaf 1992).

Volgens geïntimeerde kan op geen enkele manier afgeleid worden dat tussen partijen een akkoord zou gevonden zijn over het discussiepunt dat geïntimeerde de anciënniteit van de distributieovereenkomst van 1992 zou overnemen.

Terecht stelt appellante evenwel dat zij zich vanaf 1 mei 1992, bij de ondertekening van de concessieovereenkomst tussen D. en haarzelf, tot aan de beëindiging van de mondelinge distributierelatie door geïntimeerde per 31 december 2018, uitsluitend bezig gehouden heeft met distributie van L. S.P.A producten. Appellante kan bijgevolg wel degelijk aanspraak maken op een anciënniteit van meer dan 25 jaar.

Er dient rekening gehouden te worden met de continuïteit van de economische activiteit zodat het gegeven dat er een verandering werd doorgevoerd bij geïntimeerde met D., niet ter zake doet, vermits appellante steeds enkel en alleen L. S.P.A producten verdeeld heeft. De duur van de samenwerking was derhalve wel degelijk meer dan 25 jaar.

Dit oordeel is niet in strijd met de beslissing van het Hof in het tussenarrest van 9 februari 2022, zoals geïntimeerde onterecht verdedigt.

Ook het gegeven dat de overeenkomst aanvankelijk schriftelijk werd gesloten en vervolgens per 1 mei 2009 is overgegaan in een mondelinge overeenkomst, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Cruciaal is dat er geen einde werd gesteld aan de overeenkomst (dan wel

schriftelijk of mondeling). Dat het tevens andere contractspartijen (eerst D. en appellante en vervolgens geïntimeerde rechtstreeks en appellante) betreft, doet ook niet ter zake. Om de duur van de concessie te beoordelen houdt men rekening met de duur van de overeenkomst tussen de concessiegever en de concessiehouder als feitelijke economische exploitatie-eenheden, zelfs ondergingen die eenheden in de loop van de jaren bepaalde juridische wijzigingen, die geen einde stelden aan de overeenkomst.

Dat de duur van de concessie lang was is een van de criteria voor de beoordeling van de duur van de opzeggingstermijn. Het gegeven dat de partijen lang met elkaar hebben samengewerkt biedt immers ook de mogelijkheid aan de concessiehouder om de investeringen maximaal af te schrijven.

15.

Daarnaast is tevens de omvang van het aansprakelijkheidsgebied van belang bij de beoordeling van een redelijke opzeggingstermijn. Hoe groter het aansprakelijkheidsgebied is, hoe langer de opzeggingstermijn dient te zijn.

In casu had het aansprakelijkheidsgebied van appellante voor de verdeling van de L. S.P.A. producten betrekking op het ganse Belgisch grondgebied.

16.

Partijen twisten ook verder over het belang van de concessie in de totale activiteit van appellante.

Appellante houdt voor dat de L. S.P.A. producten 100% van haar totale activiteit uitmaakten en dat hiermee rekening dient gehouden te worden.

Appellante stelt evenwel zelf dat 75% van deze L. S.P.A. producten werden aangekocht bij geïntimeerde en de andere 25% bij andere leden van het distributienetwerk.

Daarnaast stelt geïntimeerde terecht dat zelfs indien appellante haar omzet volledig zou gerealiseerd hebben met wederverkoop van L. S.P.A. producten die rechtstreeks afgenomen zijn van haar (wat niet het geval is zoals appellante zelf toegeeft in hoger beroep), het aandeel van de alleenverkoopconcessie in het geheel van de activiteiten van appellante in elk geval lager is dan de beweerde 100%. Naast de alleenverkoopconcessie voor de [E.P.] producten, had appellante immers een niet-exclusieve concessie voor [L.B.] en andere L. S.P.A. (traditionele) producten. Uit de verkoopcijfers van geïntimeerde aan appellante blijkt dat het aandeel van de alleenverkoopconcessie in 2014 slechts 52% van het totaal bedroeg.

In 2015 bedroeg dit 61% en in 2016 was dit 59%. Gemiddeld bedroeg het aandeel van de alleenverkoopconcessie dus 57% .

Dit gemiddelde van 57 % dient vervolgens toegepast te worden op de circa 75% van de L. S.P.A. producten die werden aangekocht bij geïntimeerde, zodat het aandeel van de litigieuze concessie in het geheel van de activiteit van appellante slechts circa 43% bedroeg. Ook hiermee houdt het Hof rekening bij de begroting van de duur van de opzeggingstermijn.

17.

Vervolgens stelt appellante dat zij belangrijke investeringen gedaan heeft om het merk bekend te maken in België en Nederland. Appellante verwijst ter zake naar de stukken 2 tot en met 5.

Uit deze stukken kan enkel afgeleid worden dat appellante enige beperkte investeringen gedaan heeft voor de promotie van de L. S.P.A. producten. Deze investeringen blijven evenwel nuttig ook voor appellante zelf, na de beëindiging van de overeenkomst nu zij zich verder bevoorraadt via parallelimport bij andere leden van het distributienetwerk en zij haar activiteit in die zin als parallelimporteur heeft georiënteerd.

18.

Ook de graad van bekendheid van het L. S.P.A. product en de goede naam van de producten binnen het concessiegebied zijn relevant als criterium.

In geval er sprake is over een bekend product, dat vaak verbonden is aan het merk ervan, is het uiteraard moeilijker om een evenwaardig alternatief te vinden.

Het is correct zoals appellante stelt dat het in dit geval gaat over een zeer bekend merk, dat mede door de inspanningen van appellante haar bekendheid verworven heeft op het Belgische/Nederlands territorium. Door deze bekendheid is het waarschijnlijk dat het cliënteel verbonden zal blijven aan het merk en het niet gemakkelijk is om een evenwaardig alternatief te vinden dat appellante dezelfde voordelen zou kunnen bieden.

Appellante houdt voor dat zij geen alternatief gevonden heeft voor de L. S.P.A. producten terwijl zij wel getracht zou hebben om [I.] koffie te distribueren.

Het Hof kan alleen maar vaststellen dat appellante geen enkel stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij getracht heeft zich te heroriënteren en een nieuwe distributie (bijvoorbeeld [I.] koffie) te vinden. In die zin verwijt geïntimeerde appellante terecht om onvoldoende inspanningen gedaan te hebben om zich te heroriënteren.

Tenslotte merkt geïntimeerde ter zitting op dat appellante in vrijwillige ontbinding is gegaan en thans in vereffening is sedert 29 september 2022. Ook dit gegeven sterkt het Hof in de overtuiging dat appellante weinig inspanningen gedaan heeft om te heroriënteren.

19.

Geïntimeerde verwijt appellante terecht dat de evolutie van de omzet van de [E.P.] producten (het productgamma waarvoor appellante alleenverkooprechten had) in negatieve zin evolueerde.

Geïntimeerde verwijst naar de cijfers in de periode 2011 tot en met 2016 waaruit blijkt dat de omzet voor de contractproducten in een zestal jaren gehalveerd was van bijna € 420.000 naar circa € 204.000. Geïntimeerde verwijt appellante dat zij de laatste jaren totaal had afgehaakt.

Zelfs indien de stelling van appellante gevolgd zou worden dat geïntimeerde haar “stokken in de wielen gestoken heeft” (appellante spreekt over een “commerciële boycot”) bij de uitvoering van de overeenkomst, verklaart dit naar het oordeel van het Hof nog niet de halvering van de omzet in de periode 2011 tot en met 2016. Ook dit is een element dat mede in overweging wordt genomen.

20.

Rekening houdend met al deze relevante criteria en billijkheidshalve is het Hof van oordeel dat geïntimeerde aan appellante een opzeggingstermijn van 12 maanden had dienen toe te kennen, hetgeen als een redelijke termijn kan aangezien worden.

Geïntimeerde heeft appellante een opzeggingstermijn van 5,5 maanden toegekend zodat appellante terecht aanspraak maakt op een opzegvervangende vergoeding van 6,5 maanden.

Onterecht stelt appellante dat geïntimeerde de door haar toegekende opzeggingstermijn niet zou gerespecteerd hebben en deze opzeggingstermijn niet in aanmerking zou mogen genomen worden voor de berekening van de vervangende opzeggingsvergoeding.

Deze argumentatie van appellante kan niet gevolgd worden. Overigens brengt appellante zelf, bij de berekening van de volgens haar verschuldigde opzegvervangende vergoeding de 5,5 maanden, die zij genoten heeft, in mindering van het aan haar toekomende bedrag (zie randnummer 54, p. 39 van de tweede conclusie na heropening van de debatten in hoger beroep van appellante).

Appellante is dan ook slecht geplaatst om voor te houden dat zij de opzeggingstermijn van 5,5 maanden niet zou genoten hebben.

21.

Wat de berekening van de opzegvervangende vergoeding betreft, verwijst appellante naar een eenzijdig stuk 69 waarbij zij een berekening van haar boekhouder voorlegt over de verkopen van L. S.P.A. koffie en andere L. S.P.A. producten en het aandeel daarvan in haar brutowinst. Op grond van dit stuk besluit appellante dat zij gerechtigd is op een opzegvervangende vergoeding van € 1.817.070,04.

Terecht stelt geïntimeerde dat de door appellante bijgebrachte stukken eenzijdig zijn en dat de aan appellante toekomende vergoeding niet op grond van deze eenzijdige stukken kan begroot worden.

Terecht stelt geïntimeerde tevens dat de berekening van de opzeggingsvergoeding dient te gebeuren op grond van de semi-brutowinst die de concessiehouder haalt uit de verkoop van de exclusieve concessieproducten ([E.P.]). De cijfers die appellante thans voorlegt maken klaarblijkelijk niet het onderscheid tussen de wederverkoop van concessieproducten ([E.P.]) en andere producten (waaronder [L.B.]) noch met de wederverkoop van producten die bevoorraad werden via parallelimport. Dit onderscheid dient wel degelijk gemaakt te worden.

Gelet op het auto-limitatief karakter van de alleenverkoopwet komen bovendien enkel de cijfers in aanmerking van de contractproducten waarvoor een alleenverkooprecht werd toegekend op Belgisch grondgebied (derhalve niet deze gerealiseerd in Nederland of in enig ander land).

Tenslotte dient als referentieperiode de jaren 2014 tot en met de 2017 gehanteerd te worden. Onterecht stelt geïntimeerde dat enkel de jaren 2016 en 2017 het meest representatief zouden zijn voor de economische waarde van de concessie op het moment van de opzegging, terwijl appellante van haar kant onterecht voorhoudt dat geen rekening dient gehouden te worden met het laatste jaar 2017 om reden dat de concessie zou achteruitgegaan zijn als gevolg van de handelingen van geïntimeerde. Beide stellingen worden niet gevolgd en het Hof kent een eigen referentieperiode toe.

22.

Nu geen duidelijke cijfers voorliggen over de aan appellante toekomende opzegvervangende vergoeding, past het om een gerechtsdeskundige aan te stellen met de opdracht die in het beschikkend gedeelte van dit arrest wordt weergegeven.

Onterecht betwist geïntimeerde de vordering tot aanstelling van een gerechtsdeskundige vanwege appellante. Geïntimeerde stelt hierbij dat appellante eerst relevante cijfers dient voor te leggen om het Hof toe te laten de geloofwaardigheid van de vordering van appellante te kunnen beoordelen.

De stukken die appellante voorlegt vormen naar het oordeel van het Hof wel degelijk minstens een begin van bewijs.

Om een onderzoeksmaatregel te horen bevelen, moet een partij niet voorafgaandelijk de door haar aangevoerde feiten en de gegrondheid van haar vordering bewijzen, maar volstaat het dat zij feiten aanvoert waarvan, bij ontstentenis van een onmiddellijk op afdoende wijze bijgebracht bewijs van het tegendeel, aangenomen kan worden dat ze waarachtig en ter zake dienend kunnen zijn en waarvan het bewijs door de gevraagde onderzoeksmaatregelen toegelaten en redelijkerwijze mogelijk is.

Uit het geheel van de voorgebrachte stukken blijkt dat de feiten waarachtig en ter zake dienend lijken. Het is in die optiek dat de aanstelling van een deskundige dienstig lijkt teneinde de stukken boekhoudkundig na te gaan en/of de authenticiteit van deze stukken te bevestigen. Het kan niet de bedoeling zijn dat partijen oeverloos discussiëren over de begroting van de vergoedingen. Het verzoek tot overlegging van nieuwe stukken in toepassing van artikel 877 Gerechtelijk Wetboek vanwege geïntimeerde is om die reden ongegrond.

Het staat partijen uiteraard vrij om zelf te trachten minnelijk tot een akkoord te komen over de berekening van de vergoeding. Aan de deskundige wordt overigens ook de opdracht gegeven om te trachten partijen hieromtrent te verzoenen en te trachten een minnelijke regeling te bewerkstelligen.

Het komt aan appellante toe om de gerechtsdeskundige te provisioneren.

Over de billijke bijkomende vergoeding in de zin van art. X.37 WER

23.

Appellante maakt tevens aanspraak op een cliënteelvergoeding en is van oordeel dat de drie cumulatieve voorwaarden om aanspraak op een dergelijke vergoeding te kunnen maken, vervuld zijn.

Appellante is van oordeel dat er sprake is van een aanzienlijke meerwaarde aan cliënteel, zeker wanneer rekening wordt gehouden met de meerwaarde vanaf de start van de samenwerking, zijnde 1992. Verder stelt appellante dat zij uiteraard het cliënteel heeft

aangebracht nu zij de enige verdeler was van de betrokken capsules toen zij het netwerk opstartte in België en zij heel het netwerk heeft uitgebouwd. Tenslotte meent appellante dat het cliënteel definitief verworven is door geïntimeerde, temeer daar L. S.P.A. een sterk merk is.

Appellante maakt om die reden aanspraak op een cliënteelvergoeding ten belope van 24 maanden semi-brutowinst die zij berekent op grond van dezelfde stukken als de opzegvervangende vergoeding en die volgens haar dan ook € 1.429.825,61 bedraagt.

24.

Conform artikel X.37,1° WER, kan de concessiehouder aanspraak maken op een billijke bijkomende vergoeding. Deze bepaling luidt als volgt:

“Ingeval de verkoopsconcessie als bedoeld in artikel X.36 door de concessiegever wordt beëindigd op andere gronden dan de grove tekortkoming van de concessiehouder, of ingeval deze laatste het contract beëindigt wegens grove tekortkoming van de concessiegever, kan de concessiehouder aanspraak maken op een billijke bijkomende vergoeding.

Deze vergoeding wordt, al naar het geval, geraamd in functie van de volgende elementen:

1° De bekende meerwaarde inzake cliënteel die door de concessiehouder is aangebracht en die aan de concessiehouder verblijft na de beëindiging van het contract;

(...)

Zijn partijen het niet eens, dan doet de rechter uitspraak naar billijkheid, eventueel met inachtneming van de gebruiken.”

25.

Met geïntimeerde is het Hof van oordeel dat appellante geen aanspraak kan maken op een billijke bijkomende vergoeding (meerwaarde aan cliënteel).

Terecht stelt geïntimeerde dat er niet naast kan gekeken worden dat voor het productgamma waarvoor appellante alleenverkoopsrechten had ([E.P.]) de evolutie van de omzet minstens sinds 2011 drastisch naar beneden ging.

Tijdens het volledig jaar 2017 (het laatste volledige jaar van contractuele samenwerking) heeft appellante overigens slechts voor een bedrag van € 52.909,23 aan [E.P.] producten besteld bij geïntimeerde. (Het jaar daarvoor was dit nog voor een bedrag van € 204.047). Wanneer appellante voor het ganse Belgische territorium op jaarbasis in 2017 een omzet realiseert van nauwelijks € 50.000 kan men niet gewagen van een aanzienlijke meerwaarde aan cliënteel. In het licht hiervan stelt geïntimeerde terecht dat de aanspraak van appellante

op een cliënteelvergoeding van 24 maanden begroot op € 1.429.825,61 niet ernstig en excessief is.

Verder stelt het Hof vast dat appellante zichzelf geheroriënteerd heeft als parallelimporteur voor L. S.P.A. producten om deze aan haar eigen klanten weder te verkopen. Dit gegeven heeft voor gevolg dat het volstrekt niet zeker is dat na beëindiging van de overeenkomst het cliënteel aan geïntimeerde zal behouden blijven.

Terecht oordeelde de eerste rechter dat in die omstandigheden het cliënteel in de eerste plaats nog voordelen oplevert voor appellante en zodoende de vordering ongegrond is.

De vordering van appellante in betaling van een billijke bijkomende vergoeding (meerwaarde aan cliënteel) werd derhalve terecht ongegrond verklaard door de eerste rechter. Dit oordeel wordt bevestigd.

Appellante maakt geen aanspraak meer op rouwgeld noch op exploitatiekosten. Onterecht vraagt appellante derhalve om de deskundige ook inzake deze posten te beopdrachten, terwijl zij hieromtrent geen vordering meer instelt.

Over de schadevergoeding wegens contractuele fouten

26.

Voorts vordert appellante een schadevergoeding wegens vermeende contractuele fouten door geïntimeerde tijdens de duur van de concessie. Zij steunt deze vordering op artikel 1134 oud B.W. en vordert een forfaitair bedrag van € 1.

27.

De vage verwijten die appellante ten aanzien van geïntimeerde formuleert kunnen onmogelijk gekwalificeerd worden als contractuele fouten in hoofde van geïntimeerde. Tussen partijen was de relatie op zeker ogenblik verzuurd en werden er wederzijds verwijten geformuleerd. Deze wederzijds geformuleerde verwijten vormen echter geen contractuele fouten, laat staan ernstige contractuele fouten, noch in hoofde van appellante noch in hoofde van geïntimeerde.

De vordering in schadevergoeding wegens vermeende contractuele fouten van geïntimeerde is ongegrond.

Over de vordering tot overname van de stock

28.

Appellante vordert dat geïntimeerde veroordeeld zou worden tot terugname van de resterende stock van L. S.P.A. producten, voorlopig begroot op € 1. Zij vraagt tevens dat een gerechtsdeskundige zou aangesteld worden met de zending om de waarde van de resterende stock van L. S.P.A. producten van appellante te begroten.

Ten gronde voert appellante geen bijzondere middelen aan. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat de eerste rechter zich, wat deze vordering betreft, ten onrechte zonder rechtsmacht heeft verklaard. Zij meent dat het een principiële verplichting is van geïntimeerde als leverancier om de resterende voorraad van goederen terug te nemen.

29.

Terecht betwist geïntimeerde deze vordering. Het is niet omdat er aangenomen wordt dat het principe van de uitvoering te goeder trouw van de concessieovereenkomst de concessiegever oplegt om de voorraad terug te nemen bij het einde van de overeenkomst, dat de concessiegever hier zonder meer toe verplicht is.

Bij officieel schrijven van 3 november 2017 meldde geïntimeerde via haar raadsman terecht dat de overblijvende stock enkel kon overgenomen worden op voorwaarde dat deze direct aangekocht werd bij geïntimeerde, deze in perfect verkoopbare conditie was en de producten nog een overblijvende houdbaarheid hadden van minstens zes maanden.

Deze door geïntimeerde opgelegde voorwaarden zijn in overeenstemming met de goede trouw.

Op dit schrijven van 3 november 2017 heeft appellante niet gereageerd.

Inmiddels zijn er bijna zes jaren verstreken sedert het einde van de opzeggingstermijn. Het Hof stelt vast dat appellante doorgedaan is met de verkoop van L. producten aan haar eigen cliënteel. De stock werd dus wellicht helemaal uitverkocht.

Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt door appellante die ter zake geen bewijs voorlegt (bv inventaris van resterende stock).

De vordering tot overname van de stock dient derhalve ongegrond verklaard te worden. Er bestaat geen reden om op dit punt een deskundigenonderzoek te bevelen.

Over de schadevergoeding met betrekking tot de L. coffee Shop

30.

Ter zitting stelt appellante geen schadevergoeding meer te vorderen voor de stopzetting van de L. S.P.A. koffieshop in Antwerpen in huidige procedure (waarvan zeer bondig sprake in de randnummers 74 en 75 van de conclusie van appellante).

Het Hof neemt hiervan akte.

Het Hof stelt overigens vast dat van deze vordering geen sprake is in het beschikkend gedeelte van de conclusie van appellante.

Over de tegenvorderingen van geïntimeerde

Over de tegenvordering wegens verbreking (art. 1184 B.W.)

31.

Geïntimeerde stelt een tegenvordering in wegens vermeende verbreking van de overeenkomst door appellante, die zij steunt op artikel 1184 oud B.W. en die zij begroot op een vervangende schadevergoeding van zes maanden gemiddelde semi-brutowinst.

Voor de concrete begroting van deze tegenvordering vordert geïntimeerde de aanstelling van een gerechtsdeskundige.

32.

Supra werd reeds geoordeeld dat geen tekortkomingen aan appellante kunnen verweten worden. Het Hof kan dit maar herhalen.

De door geïntimeerde geuite kritieken ten aanzien van appellante vormen geen contractuele, laat staan ernstige contractuele fouten. Nog minder is er sprake van een verbreking van de overeenkomst door appellante. Tenslotte bewijst geïntimeerde geenszins enige schade geleden te hebben wegens enige fout vanwege appellante, noch wordt het oorzakelijk verband tussen een niet bewezen fout van appellante en de schade van geïntimeerde aangetoond.

De tegenvordering van geïntimeerde in betaling van een schadevergoeding wegens verbreking van de overeenkomst door appellante is ongegrond.

Over de tegenvordering inzake de overdracht van de domeinnamen

33.

De vordering inzake overdracht van de domeinnamen maakt tevens het voorwerp uit van een aparte procedure, gekend bij dit Hof onder rolnummer 2021 AR 509.

Partijen gaan akkoord dat de tegenvordering van geïntimeerde in verband met de overdracht van de domeinnamen hic et nunc naar de rol wordt verzonden.

Het Hof neemt hier akte van.

III. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het Hof werkt het tussenarrest van 9 februari 2022 verder uit.

Het Hof verklaart het verzoek tot heropening der debatten zoals door geïntimeerde geformuleerd conform artikel 772 Gerechtelijk Wetboek, ongegrond.

Het Hof verklaart het hoger beroep verder deels gegrond en opnieuw recht doende hervormt het Hof verder deels het vonnis a quo.

Het Hof zegt voor recht dat de Belgische rechtbanken rechtsmacht/bevoegdheid hebben voor de gehele betwisting en zegt voor recht dat het Belgisch recht van toepassing is op het geheel van het geschil.

Alvorens verder over de gegrondheid van de hoofdvordering van appellante, in het bijzonder de gevorderde opzegvervangende vergoeding in de zin van X.36 WER uitspraak te doen, beveelt het Hof een deskundig onderzoek en stelt hierbij aan als gerechtsdeskundige:

de Heer **J.R.** - bedrijfsrevisor,
met kantoor te [België]

Tel.: [...] – GSM: [...]

e-mail: [...]

ingeschreven in het Nationaal Register der Experts met Exp-nummer: [...]

met als opdracht:

“ Een berekening te maken, op basis van de door de partijen over te leggen dienstige boekhoudkundige stukken en bijlagen, van de opzegvervangende vergoeding waarop appellante aanspraak kan maken voor de contractproducten ([E.P.]) die zij aankocht bij geïntimeerde, rekening houdend met een niet genoten termijn van 6,5 maanden, berekening te maken op basis van de brutowinst van appellante, min de samendrukbare kosten verbonden aan de uitbating van de concessie (uitsluitend) in België, met als referentieperiode de jaren 2014 tot en met 2017.

Te antwoorden op alle dienstige vragen en opmerkingen van partijen.

Te trachten partijen te verzoenen en te trachten een minnelijke regeling te bewerkstelligen.

Een verslag van zijn bevindingen op te stellen. “

- binnen de 8 dagen na de kennisgeving van dit arrest desgewenst de opdracht met behoorlijk omklede redenen te weigeren;
- bij aanvaarding van de opdracht binnen de 15 dagen na de kennisgeving van dit arrest of van de consignatie van het voorschot de volgende gegevens mee te delen:
 - plaats, dag en uur waarop hij zijn werkzaamheden zal aanvangen,
 - de noodzaak om al dan niet beroep te doen op technisch raadgevers,
 - de raming van de algemene kostprijs van het deskundigenonderzoek of minstens de manier waarop de kosten en het ereloon van de deskundige en van de eventuele technische raadgevers zullen berekend worden,
 - het rekeningnummer waarop de vrijgegeven gelden kunnen gestort worden,
 - of hij al dan niet btw-plichtig is;
- te pogen partijen te verzoenen en in geval van verzoening het hof hiervan in kennis te stellen, zijn staat van onkosten en ereloon ter griffie neer te leggen en de originele stukken van partijen aan hen terug te bezorgen;

- een verslag op te stellen van de vergaderingen die hij organiseert en over te maken aan hof, partijen en hun raadslieden;
- na afloop van zijn werkzaamheden zijn bevindingen met voorlopig advies over te maken aan het hof, partijen en raadslieden en daarbij een redelijke termijn te bepalen waarbinnen partijen hun opmerkingen moeten maken;
- het eindverslag neer te leggen binnen de 6 maanden te rekenen vanaf de datum van de kennisgeving van dit arrest en voorzien van alle vermeldingen en – voor zover hij de eed nog niet heeft afgelegd bij zijn opname in het Nationaal Register van de Deskundigen – de eedformule bepaald in artikel 978 van het Gerechtelijk Wetboek, die luidt als volgt: *“Ik zweer dat ik mijn opdracht in eer en geweten, nauwgezet en eerlijk vervuld heb”*;
- indien voormelde termijn niet haalbaar is, tijdig een gemotiveerd verzoek tot verlenging in te dienen;
- ter oplossing van het geschil, alle vereiste vaststellingen te doen, een technisch advies te geven en te antwoorden op alle nuttige vragen van partijen, zich gedragend naar de bepalingen van artikel 962 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek.”

Overmaking van stukken door partijen

Beveelt partijen om een geïnventariseerd dossier met alle relevante stukken aan de deskundige over te maken en dit uiterlijk 8 dagen voor aanvang van de werkzaamheden van de deskundige.

Controle op het deskundigenonderzoek

Zegt voor recht dat de Kamervoorzitter van de B8M kamer van dit hof belast is met de controle over het deskundigenonderzoek.

Consignatie en vrijgave van het voorschot

Veroordeelt de appellante om binnen de 15 dagen na de datum van dit arrest, een voorschot van € 7.000 te consigneren ter griffie van dit hof, op rekeningnummer [...] met vermelding van de referentie: “Provisie Deskundige J.R., rolnummer: 2020/AR/1444, naam van de partij voor wie de provisie wordt betaald”, of bij een kredietinstelling die de partijen gezamenlijk hebben gekozen.

Beveelt de partij die de gelden geconsigneerd heeft, hiervan onmiddellijk een bewijs van betaling aan de deskundige te bezorgen.

Beveelt de vrijgave binnen de 15 dagen na consignatie van € 5.000 aan de deskundige, ter dekking van de kosten van de expertise met inbegrip van de btw.

Het Hof bevestigt het vonnis a quo in de mate dat de hoofdvordering van appellante in betaling van een billijke bijkomende vergoeding (meerwaarde aan cliënteel) in de zin van art. X.37, 1 ° WER ongegrond werd verklaard.

Het Hof verklaart de hoofdvordering in schadevergoeding wegens vermeende contractuele fouten van geïntimeerde ongegrond.

Het Hof verklaart de hoofdvordering tot overname van de stock ongegrond.

Het Hof verklaart de tegenvordering van geïntimeerde in betaling van een schadevergoeding wegens verbreking van de overeenkomst door appellante ongegrond.

Het Hof verzendt de tegenvordering van geïntimeerde in verband met de overdracht van de domeinnamen naar de rol.

Het Hof verzendt de zaak naar de rol in afwachting van de resultaten van het deskundigenonderzoek.

Het Hof houdt de uitspraak over de kosten aan.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **11 oktober 2023** door

Kamervoorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier